

Hom ha parlat sovint de la juvenesa i de les seves excel·lències. Hom n'ha parlat, certament, més en enyorar-la que en fruit-la, per aquella major força de suggestió que té el record i no el present. Però aquest do, madur i tebi; aquesta turgència del cor, aquesta sedosa vibració de l'esperit que s'anomena joventut, és una cosa tan viva, és una riquesa tan autèntica, és un tresor tan culminant en les rutes del destí, és una festa tan ubriagadora en els horitzons de l'existència, que insistir en aquest tema és sempre una temptació.

Poques coses com la joventut comuniquen a l'home una tan immediata i poixant, però alhora tan falsa, sensació d'eternitat. Dintre l'ampla abraçada que envaeix tota l'eufòria dels sentits, dintre aquella plenitud espiritual que no coneix l'indar ni albirar fites, el nostre senyoreig juvenç s'hi gronxa com en un reialme. Totes les coses entorn ens són, més que una companyia, un vassallatge; més que un estimul, un coixí voluptuós; més que un repte vigilant, una senyera altiva. L'home frueix la pròpia fortitud sense el contrapès d'una reflexió pessimista, com si el crepuscle de cada dia que passa no

Grandesa i servitud de la juvenesa

hagués d'empolsar-li imperceptiblement els cabells, ni afegir-li un séc al front, ni marcir-li la ganyota viril del llavi.

Grandesa de la joventut, que et fas tot un món sense confins, que et ceneixes no pas amb altre cinzell més dòcil ni limitat que el lliure vol de les aures matinals, ni vols altres missatgers que l'ardida i escometedora xiscladissa dels ocells esveradissos de primavera! Grandesa de la joventut, que et creus amb empena cabal per anorrear l'univers, tan sols per

cobrar el gaudi de recrear-lo de nou amb l'orgull victoriós de la teva envestida plasmadora! Grandesa de la joventut, àvida de llum, baldament en una orbesa fel·lic la cerqui a voltes en les mateixes ombres, freturosa d'infinít, inflada d'ambicions, fermentadora inconscient de tots els designis àvols de l'instint, en nèctar d'or i de roses!

Però servitud, també, per la teva mateixa condició fugissera, que és un càstic al desbridament del propi orgull, a la flamada de la nostra vanitat. Tota la malícia envejosa, tota la irritació trascendent dels àngels rebels, palpita en tu, jo-

ventut, com una venjança dels segles. Totes les larves més corrosives de la nostra vida sensorial troben en tu la sement, com un pressagi de la mort venidora, de la mort que, de mica en mica, estremeirà el sadisme de la seva rialla, esflorant la toia olorosa dels teus encisos, joventut!!

Tanmateix, adés, ara i sempre, lliure en la teva esclavitud, esclava en el teu llibertament, te'ns endús, joventut, amb els ulls, amb el cor amb el desig, com en un ocell de foc camí de la llum perennal de tots els dies...

OCTAVI SALTOR

UN RECÓ DEL VELL GRANOLLERS

(Dibuix de Lassús)

